

מיצ מיצ לימונדה

**תיאטרון
חיפה**
תיאטרון יוצר שינוי

מאת: **ג'ושואה קונקל**
 נוסח עברי: **דורי פרנס**
 בימוי: **עופר עמרם**
 עיצוב תפאורה ואביזרים: **שני טור**
 עיצוב בובות: **מעין רזניק**
 מוסיקה: **אור מוזן**
 עיצוב תלבושות: **אדם קלדרון**
 עיצוב תאורה: **תמר אור**
 עיצוב תנועה: **אריאל מקובר**
 הדרכה קולית: **הידי ליפמן יוסף**
 מדריכת סרטים אמנותיים: **אנה קליינר**
 עוזרת במאי: **רותי גפן**

בהשתתפות:

גברת בבגד גוף | מתרגמת | מפעילה: **קין אור**
 סטארלין | רשל | מפעילה: **מעין ויסברג**
 אלוט: **ולדי פסחוביץ'**
 לינדה: **חן ריכטר**
 אמור: **גיל רשף**
 סבתא: **אייל רחלס**
 האח הטפיל | מפעיל: **ארי שהרבני**

ניהול הצגה: **יואלית אליכין, דור שלום**
 מנהל הפקות ואחראי ייצור: **דור שלום**
 מנהל טכני: **עופר טל**
 מנהל במה: **אלרד מיכאלי**
 תאורה: **חואן כהן, ניר ריקון**
 סאונד: **ניסים טויטו**
 הלבשה: **לונה גלפרין**
 אביזרים: **דנה פוקס**
 איפור ופאות: **לודה גולדברג**
 מתפרה: **סבטלנה קאשין, סרגיי קאשין**
 ייצור תפאורה: **"גולדין אלכס"**

שירים:

"One Day In Your Life" / **מייקל ג'קסון**
 מילים: **סם בראון**
 לחן: **רנה ארמנד עברית: דורי פרנס**
 "Could It Be Magic" / **ברי מנילו**
 מילים: **אדריאן אנדרסון לחן: ברי מנילו**
 ע"פ: **הפרלוד בסי מיטר מאת שופן**
 עברית: **דורי פרנס**

תודות: הנדריק שפר, שמואל ושולה עמרם,
 הלימה בן נריה, רקפת בן נריה, סיגלית פוקס,
 הילה פלשקס ותודה עמוקה לרננה רז
 וליואלית אליכין.

משך ההצגה: כשעה ועשרים דקות
 ללא הפסקה.

הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה: 26.5.14
כ"ז באייר, תשע"ד

ער
 עיצ
 ציל
 ציל
 דפ

הצגה רגישה ומיוחדת על תהליך התבגרותו יוצא הדופן של נער צעיר. על התקווה ועל הזכות לחלום.

אמורי חי בחוות תרנגולות. סבתו שמגדלת אותו עוסקת למחייתם בהפיכת תרנגולות לשניצלים, ומשקיעה את כל מרצה בניסיונות להקשיח את נכדה הרגיש ולהפוך אותו לילד נורמטיבי. גם אליוט, השכן בן גילו של אמורי, לא מקל על חיו. בבית הספר הוא מרביץ לאמורי ואחר הצהריים, בחווה, משחק איתו באבא ואמא.

בעולם הדמיוני שיצר לעצמו, מבלה אמורי שעות ארוכות עם הבובה שלו סטארלין ועם חברתו הטובה לינדה התרנגולת. יחד הם מתאמנים על נאמברים לתכנית הריאליטי "נוגעים בכוכבים". כשהוא יהיה כוכב הוא יעזוב את החווה, ואז יהיה טוב.

פרס המחזה הטוב ביותר ב-
Off Off Broadway 2009

ג'ושוא קונקל ראיון עם

נלקח מתוך: Interview Playwrights:
Part 45: Joshua Conkel
<http://aszym.blogspot.co.il/2009/08/i-interview-playwrights-part-45-joshua.html>

צילום: Ron Lasko

ג'ושוא קונקל - מחזאי

איפה נולדת?

אני במקור מקנטקי, אבל אבא שלי הצטרף לחיל הים אז עברנו הרבה ממקום למקום. אז בוא נגיד הנסוויל, וושינגטון, עיירה זעירה בה ביליתי את רוב השנים 'המעצבות' שלי. כיום אני גר בברוקלין, ניו יורק.

ספר לי על MilkMilkLemonade

באופן כללי, המחזה התחיל כניסוי בזכרון. מעין קולאז' של דימויים, רעיונות וזיכרונות (שרבים מהם מומצאים לחלוטין) מהילדות שלי. סקרנה אותי הדרך בה הזיכרונות שלנו יכולים להיות מטעים ולעיתים ממש שקריים. רציתי לכתוב מחזה על איך זה לגדול כילד קווייר, ושיתרחש בנוף מסויט, שיבטא עד כמה מבהילים יכולים החיים להיות עבור ילד הומו, אך בצורה יותר אקספרסיבית ופחות מפורשת. בנוסף, זה היה סוג של מחקר איך הגוף שלנו משתנה, איך הוא מגביל או לוכד אותנו, והאם יש לנו בכלל שליטה עליו. אבל כל אלה בעצם קשקושים יומריים, כי MilkMilkLemonade היא קומדיה על ילד קטן ונשי בשם אמורי, החי בחוות תרנגולות עם סבתו החולה. חברתו היחידה היא תרנגולת בשם לינדה ויחד הם חולמים להבחין לתכנית כישרונות בטלוויזיה בשם "נוגעים בכוכבים". ביום בו סבתא של אמורי מכריחה אותו לוותר על הבובה האהובה עליו, לינדה אמורה להיכנס למכונה ולעבור 'עיבוד', ואמורי צריך למצוא דרך להציל אותה. כמובן שישנם המון דברים שמפריעים בדרך, ובעיקר אלויט, ילד בן 11, פירומן וסוג של חצי-אנס שגר מעבר לכביש. זה מאוד מצחיק, וחשוך וקצת מלנכולי. זו הצגת ילדים למבוגרים.

ספר לי סיפור מהילדות שלך שמטביר מי אתה כאדם או כסופר.

הייתי ילד מאוד ביישן ומלנכולי. כמו עכשיו, תמיד העדפתי את חברת עצמי על פני חברתם של אחרים. נהגתי להעמיד פנים שאני סוס. הייתי מבלה שעות בחצר ביתי בדהירה וצהלות. לגמרי לבדי. אלוהים יודע מה חשבו השכנים. כשהייתי נער, אמא שלי ואני ניהלנו לילה אחד שיחה מלב אל לב, שעלו בה הרבה סודות משפחתיים. זה היה הרגע שלי. סוף סוף היה לי את האומץ להעלות את הנושא שאף אחד אף פעם לא הזכיר בקול רם; למה המשפחה שלי באמת עזבה את קנטקי. הייתי בן שנתיים או משהו כזה. לסבתא שלי הייתה מספרה בקומת הקרקע בבניין בו גרנו, והיא הייתה הספרית של כולנו. אני זוכר אותה, מאוד בבירור, עושה לי סלסול בשיער. למה אישה מבוגרת מסלסלת את שערך של פעוט, שלא לדבר פעוט זכר, לא היה לי מושג. אני זוכר את עצמי רץ לקדמת הבניין בדיוק כשהאוטובוס של בית הספר הגיע ועליו אחי, אחותי ויתר הילדים הגדולים. הייתי ממש נרגש להציג בפניהם את התסרוקת החדשה. אז רובי, נער מעט מבוגר ממני שגר בקומה העליונה, ושהרבה להתגרות בי ללא רחם, התחיל לצחוק ולהגיד שסלסול הוא לבנות וכו'. אין לי מושג מה קרה, אבל אני לגמרי איבדתי את זה וניפצתי בקבוק על הראש של הילד המסכן והוא נפל על האדמה. הדבר האחרון שאני זוכר הוא ילדים צועקים ואת אמא וסבתא שלי רצות לכיווני מהמספרה. אז אני יושב באמצע הלילה עם אמא שלי שנים אחר כך, ואני בוכה וסוף סוף מוריד את זה מהלב שלי.

ההתפתחויות, שרק לפני כמה שנים זה היה הולם מוחלט להמוני אנשים סטרייטים, שהחיים של ילדים 'גאים' יכולים להיות סיט על אדמות, גם בנסיבות החיים האופטימיות ביותר.

MilkMilkLemonade הופקה בכל העולם. איך היה לצפות בכל ההפקות השונות?

זה נפלא, גם כשאני לא ממש אוהב את ההפקה. כולם כל כך נחמדים, משלמים לי את הנסיעה ואני מטייל ברחבי העולם, אז מה אכפת לי? במובן מסוים, המחזה כבר לא שייך לי. חוץ מזה אני אוהב לצאת מניו יורק. ככל שאני עושה את זה יותר, אני משוכנע שאנחנו פרובינציאליים ומאד סנובים כאן. אולי אני פשוט מרגיש ככה, כי אני יותר מצליח מחוץ לניו יורק מאשר בתוכה, מה שהופך את מסלול הקריירה שלי כמחזאי ניו יורקי לדי מוזר.

איזו עצה יש לך למחזאים מתחילים?

אני רק מחזאי מתחיל בעצמי, ולפעמים נדמה לי שהתשובה לשאלה זו צריכה להיות "שיהיו לך הורים עשירים" או "לכו ללמוד בייל", אבל אני מנסה לא להיות ציני. אני חושב שלקבל תמיכה זה נפלא. תצטרפו לקבוצת כתיבה. 'Youngblood' הייתה אחד הדברים הטובים ביותר שקרו לי. 'בית אמנים' יכול לעזור, ולכן הייתי מציע להקים להקת תיאטרון עם שחקנים, במאים, כותבים וכו'. ולסיום - תהיו ביקורתיים כלפי היצירה שלכם עד כמה שאתם מסוגלים. בדרך זו, כשהיצירה כבר מופקת, תוכלו לסגור עליה בפה מלא. תמיד תלחמו על היצירה שלכם. תהיו עורכי הדין של עצמכם, כי אף אחד אחר לא יהיה. תלחמו, תלחמו, תלחמו!

הרגשתי כמו מפלצת. למה אף אחד אף פעם לא דיבר על זה שהרגתי ילד כשהייתי קטן? זה ייסר אותי במשך שנים. ובכן, ככל הנראה, אף אחד לא דיבר על זה כי זה מעולם לא קרה. כל האשמה והייסורים היו לחינם. אמא שלי הסתכלה עליי כאילו אני משוגע. "אתה צוחק?" היא אמרה. "אף פעם לא היה לך סלסול". אני מניח שזה היה רק חלום.

איזה סוג של תיאטרון מרגש אותך?

טוב, אני אוהב מחזות לא משעממים. האמת היא שהטעם שלי מאד מגוון. אבל אני אוהב עבודות נגישות (ואני לא מתכוון רדודות). אני לא אוהב להרגיש כאילו אני דופק את הראש בקיר הזה שקוראים לו "אמנות". אני גם אוהב מחזות שהם מעט גסים, כלומר לא מעובדים לגמרי ומאוד נועזים. אני מעריץ חוצפה. גם אסתטיקה מאד חשובה לי. גם הצגת פרינג' דלת תקציב יכולה להיות אסתטית. אני אוהב סטייל.

המחזה שלך MilkMilkLemonade זכה להרבה תשומת לב והצלחה. האם אתה יכול להסביר קצת על המחזה ועל תגובות האנשים אליו? האם התגובות הפתיעו אותך?

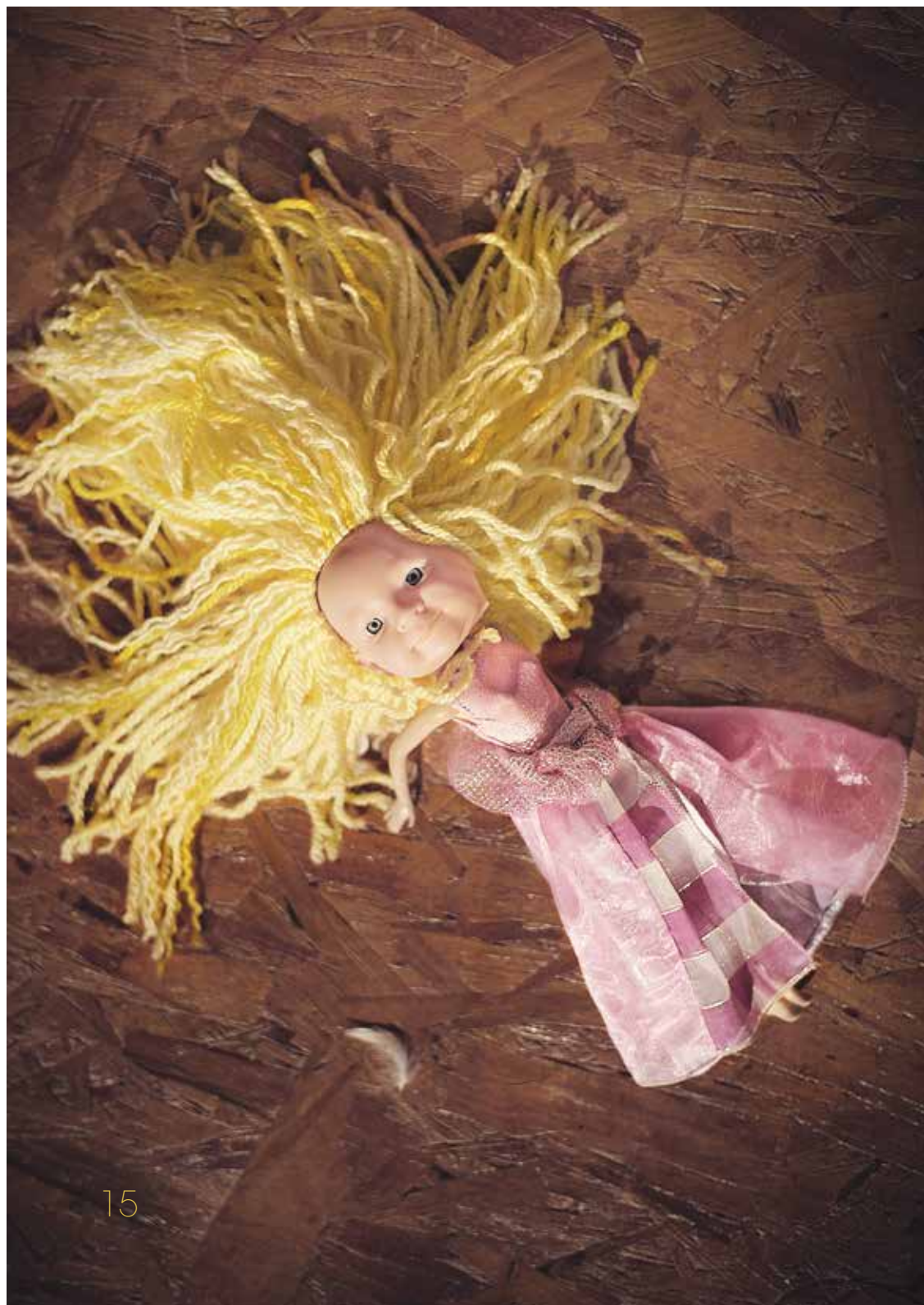
MilkMilkLemonade היה המחזה השני שכתבתי. חשבתי שכולם ישנאו אותו. הוא נכתב ממקום של כעס ועצב עמוקים (למרות היותו קומדיה). הוא כל כך מפוזר ומוטרף, כך שזה הרגיש לי יותר כמו חלום מאשר מחזה נורמלי. ישבתי לצפות בהפקה המקורית רק פעמיים, כי זה פגע ברגשות שלי בצורה עמוקה מידי. העדפתי לשבת מאחור במהלך ההצגה, מחובר לטלפון, עם אמא שלי על הקו. הייתי מאוד מופתע שאנשים כל כך אהבו את זה. אני מקבל מכתבים ודוא"ל מילדים כל הזמן. זה נהדר. בהרבה היבטים עושה רושם שהמחזה פשוט נכתב ברוח התקופה ובתזמון המתאים. שנה לפני הבכורה של MilkMilkLemonade לאף אחד לא היה אכפת מבריונות כלפי ילדים 'גאים'. קשה לזכור, לאור כל

רשימת אביזרים להצגה:

ציפית כרית + נוצות + כפפת גומי אדומה + אטב
צהוב = תרנגולת
פיסות שטיחים ירוקים = דשא
מחוך + 4 זוגות משקפי שמש עגולות + 8 רגליים
של בובות חלון ראווה + 8 גרביני רשת + 8 נעלי
עקב אדומות + 3 שחקנים = רושל העכבישה
מעיל פרווה לבן + נוצות + שרוכים שחורים + 5
כפפות גומי = לינדה התרנגולת
ברזנט אפור + רשת לולים + רצועות גומי = המכונה
פנס אדום + סרטי סאטן של התעמלות אומנותית
+ נוצות אדומות = אש
קרעי רשת צל + חתיכות ברזנט מפרסומות של
שלטי חוצות = שמים
רשת להרחקת יונים = קורי העכביש של רושל
העכבישה
מגני שמש בצורת כוכב = תפאורה לתכנית
הכשרונות "נוגעים בכוכבים"

נתחיל מההתחלה. מה תוכל לספר על הליהוק של ההצגה?

הוראות הבימוי של המחזאי היו מעט לא שגרתיות: "הדמויות עשויות להיות מגולמות על ידי שחקנים בעלי כל סוג של מאפיין גופני, מכל מגדר או מוצא. אני רוצה בעיקר לעודד במאים ללהק שחקנים שהם טרנסג'נדרים או חסרי זהות מגדרית. אל תהיו נקבות. תהיו נועזים." (תרגום: דורי פרנס). ההנחיות האלה הדהדו בראשי לכל אורך תהליך החשיבה והליהוק. בהזמנה הזו של המחזאי יש מצד אחד הרבה חופש, אך מצד שני אתגר - כי הבחירות תמיד צריכות להאיר איזה משהו נוסף בדמות, לתת לה עוד פרשנות וצבע ואופי, ואל להן להיות שרירותיות. אז מכיוון שהמחזה עוסק, בין היתר, בתחושה של "אי ההתאמה" בין אדם (או תרנגולת!) לסביבה שלו, ולאף דמות לא בנוח בגוף שלה, חשבתי ששווה להפריד בין שלושה פרמטרים בליהוק הדמות: המין הביולוגי (זכר\נקבה), המגדר (זהות גברית\זהות נשית), והנטייה המינית. אז דמיינתי את דמות הסבתא בתור גבר, מה גם שממילא היא

נראתה לי כמו אישה שהתקשחה עם העבודה בחווה, ואימצה סממנים גבריים, והיא גם מתפקדת כסוג של אב לאמורי. גם תפישת העולם השלילית שלה לגבי בנים שהם קצת בנות, מקבלת אירוניה מסוימת דרך הליהוק. אז בפרמטרים האלה, הסבתא מגולמת על ידי שחקן גבר (אייל רוזלס) שמשחק אישה שהפכה לגברית. לגבי לינדה, מהמפגש הראשון עם שחקן 'הקבוצה החיפאית' רון ריכטר, בעיקר בגלל הרגישות והלכביות שלו ומשהו באיך שהוא נראה- מיד ידעתי שהוא לינדה. דווקא במחזה לינדה היא הדמות ה"נורמטיבית" היחידה (למעט היותה תרנגולת), וראיתי אותה כסוג של "FAGHAG" - שהיא החברה הכי טובה שיש לכל גיי - היא בדרך כלל סטרייטית, רווקה, לעיתים סובלת מדימוי עצמי נמוך, ונורא כיף לצאת לרקוד איתה. לעומתה, את רוסל העכבישה ראיתי כסוג של היפר נשיות, מעט אגרסיבית וקוטבית ללינדה הסימפטית, וחשבתי שזה נחמד לתת למעיין ויסברג, גם שחקנית של 'הקבוצה החיפאית', לשחק אותה כסוג של דראג קווין. לגברת בבגד גוף (קרן אור) נתנו טאצ' לסבי, ויחד עם אמורי (שהוא בן שנמשך לבנים ואוהב להתנהג כבת), כיסינו כמעט את כל המנעד.

לגבי הליהוק של אמורי (גיל רשף) ואליוט (ולדי פסחוביץ'), שהוא ליהוק יותר "סטרייט" (עד כמה שאפשר להגיד את זה על שתי הדמויות הללו), עלתה האפשרות שתשחק את אחד מהם שחקנית (והדבר אף נעשה בחלק מההפקות שנעשו). עם זאת, ידעתי שאני רוצה ששני שחקנים בנים יגלמו אותם, וזאת מפני שליהוק כזה היה מתחכם מדי ומסיט מהסיפור,

כאילו נעשו על ידי ילד.

מבחינת תפאורה - הדשא הירוק הפך לאסופת שטיחים מטולאת; השמיים נתפרו מקרעי רשת צל וחתיכות ברזנט מפרסומות של שלטי חוצות; ארגזים מלבניים ומעוגלים (המיוצרים מקש שעבר עיבוד) היו לערימות חציר, והשמש החמה הפכה למאוורר צהוב המנשב רוח. מבחינת הבובות, התרגולות, כאמור, יוצרו מכריות המלאות בנוצות של עופות וכפפה מגומי לכרבות; שיערה של לינדה עשוי משרוכים, ורגלי העכבישה הן רגליים של בובות חלון ראוה עטויות גרביון רשת (בכל זאת פאם פאטאל) ועקב נעל כעוקץ. התהליך היה יצירתי ומהנה. העיצוב מ'חומרים מן המוכן' התחבר גם לנושא שהוא ברוח התקופה שלנו (מלבד נושא הזהות המינית והצמחונות שמופיעים במחזה), והוא נושא המחזור. בסצנת 'המכונה', שהיא ייצוג מעט מופשט של כל תעשיית המזון, היה לי חשוב להראות את השחיטה של אותן תרגולות, ובמקרה של התרגולות שלנו - לפרק את האשליה ולהחזיר את האובייקט לסך חלקיו. שזה בעצם מה שעושה אותה תעשייה - לוקחת משהו חי ומלא קסם והופכת אותו למוצר צריכה.

חלק מיצירת האווירה של המקום בו הכל מתרחש, אותה חווה נידחת במיד-ווסט של אמריקה (אזור המכונה גם "חגורת התנ"ך"), מעבר לחומרים ולצבעים של התפאורה, היה דרך המוזיקה של אותו מקום - מוזיקת הקאנטרי. אור מורן, שהוא מוזיקאי מחונן ואיש רנסנס אמיתי, השתמש בכלים של קאנטרי (פדל סטיל גיטאר, בנג'ו ויוקללי), למד לנגן על כפיות, כמו שעושים נגני הקאנטרי, ושילב את זה בפסקול. המוזיקה שהוא כתב היוותה השראה גדולה בשבילי ביצירה. היא מלנכולית באופן מהפנט, וממש נתנה טון אחר להצגה תוך כדי תהליך החזרות. היא אפילו עודדה אותי לחקור את הצדדים היותר עמוקים, ולעיתים אפלים, שרווחים מתחת לטון הקליל של המחזה, ולהציף אותם לפני השטח.

ובעיקר היה עלול למוסט את הכוח שיש במתח המיני במערכת היחסים הבימתית בין שני הבנים, וכמובן את העיסוק שלהם בזהות מגדרית מה גם שלמרבית הצער, אין עדיין מספיק דמויות ראשיות חד מיניות במחזאות, והיה לי חשוב לתת את התפקידים האלה לשחקנים גברים. הטון של המחזה הוא כאילו קליל, אבל הוא נוגע בדברים מאד עמוקים, וידעתי שחייבים לתת לכל אלה ביטוי, וחלק מזה טמון בליהוק. הליהוק במקרה הזה הוא גם ערוץ פרשנות נוסף לדמויות במחזה, כאמור, וגם מזמין מפגש אנרגטי קצת אחר על הבמה. לגבי דמויות המפעילים, פירקתי את דמותה של 'הגברת בבגד גוף' במחזה לשלושה תפקידים: המספרת/ מתרגמת מתרגולית (קרן אור); האח הטפיל של אליוט (ארז שהרבני); וכמובן סטארלין הבובה (מעין ויסברג). את התפקיד הזה של המספרת, או יותר נכון - את הערוץ הזה במחזה, רציתי לפתח, והוא יוצר בין היתר את השפה הבימתית של ההצגה - אנחנו מספרים לכם הקהל סיפור, בצורה חשופה וגלויה, בונים את התפאורה ומחליפים את המקומות השונים במחזה תוך שימוש באמצעים תיאטריים פשוטים, והפעלת חפצים.

מה תוכל לספר על הצד החזותי של ההצגה?

המשפט שאומרת 'הגברת בבגד גוף' בתחילת המחזה: "נשתמש בדמיון שלנו" (שהוא למעשה הבסיס למדיום תיאטרון כשחושבים על זה), היה המפתח להכל. הוא הנחה אותנו (שני טור, אדם קלדרון, מעין רזניק ואנוכי) לפעול על פי עקרון בו כל האבירים, התלבושות, והתפאורה מיוצרים מחומרים מוכנים (Ready Made), המשנים את תפקודם. העיקרון הזה פתח שלל אפשרויות והטיס את כולנו להרפתקה יצירתית מסחררת. וכך במקום להשתמש בערימות חציר וחזית של בית מעץ ריאליסטים, החלטנו שנשתמש בחומרים שייצגו אותם. היו לנו "שלושה חוקים": נשתמש בחומרים אמריקאים עכשוויים, שהיו יכולים להימצא בחווה (המחזאי כתב: "הזמן: מתישהו. עכשיו כזה"); שתהיה להם משמעות וקשר לאובייקט שהם מייצגים; ושיהיה בהם משהו תמים,

למה הכוונה?

המחזה נוגע בנושאים מאד כואבים וקשים - סרטן, האלימות נגד גייז, אי קבלת השונה, ותעשיית הבשר והאכזריות שבה - אבל הוא כתוב במין שנינות של מי שגדל בתחושה שהוא קצת אחר מכולם. השונות הזו, מפתחת תודעה מסוימת ומבט אחר על העולם, וכמובן מעצבת את ההומור. המחזה מאד פרוע, כל הזמן יש תחושה שאין לך מושג מה הולך לקרות, וזה אחד מהעקרונות שחשובים בכל מחזה, לפחות בכזה שאמור להיות מועלה על במה. על פניו החווה היא כאילו נאיבית ופסטורלית, אבל מתחת הדברים מדממים. וזה מה שנוגע בו, בעיניי, כי הרי כל אחד מאיתנו מרגיש לפעמים את התחושה הזאת של "לא מתאים". זה לא חייב להיות משהו קיצוני, זו יכולה להיות תחושה עדינה, אבל כולנו חשנו בשלב זה או אחר של החיים שלנו שאנחנו כלואים במקום שלא מתאים לנו, מבחינה גאוגרפית או חברתית או אפילו כלואים בתוך גוף שלא מתאים לנו - והמחזה מדבר על זה הרבה, ולא רק בהקשר של מיניות או מגדר.

האם לדעתך הקהל הישראלי המגיע לתיאטרון הרפרטוארי פתוח מספיק כדי לראות הצגה זו שבכל זאת הועלתה באופן ברודוויי?
בהחלט. והסיבה לכך היא שאנשים הם אנשים, וכולנו, בסופו של דבר, מרגישים את אותם הדברים. זה לא מחזה על ילד 'הומו', זה הרבה יותר עמוק מזה. אני גם לא חושב שצריך להיות 'פתוח' באופן מיוחד כשבאים לראות את ההצגה, במובן הזה שהמחזה לא פרובוקטיבי, הוא טראשי לעיתים, אבל לא בצורה מעוררת פרובוקציה, לפחות לטעמי (והרי פרובוקציה היא מונח יחסי, ותלויה רק בשמרנותו של הקהל).

אם כן, איך תגדיר את סצנת העירום של הבנים? סוגיית הפרובוקציה באמת עלתה לגבי הסצנה הזו - איך לייצג את העירום שלהם על הבמה. על סקלת הפתרונות הבימתיים יש מצד אחד עירום מלא - פתרון שאני פחות אוהב, כי הוא יוצר אפקט מנכר ומוציא את הצופה לרגע מההצגה אל מבוסיו של השחקן הקונקרטי שמשחק אותה, ובצדה השני של הסקאלה - תחתונים מטשטשי גוף. האופציה הזו

לסיכום, יש איזה מסר שאתה רוצה להעביר בהצגה? עם מה היית רוצה שהקהל ילך הביתה?

הייתי רוצה קודם כל שהקהל ימצא את עצמו על הבמה, שיזהה ויתחבר לדברים שהוא מכיר מחייו שלו, בין אם הוא ירגיש לרגע כמו אמור, או יזדהה עם תפישת העולם של הסבתא, ואז אחרי שזיהה, אולי יקבל נקודת מבט חדשה - בין אם זה בפעם הבאה שיאכל עוף, שיזכור שהיתה שם לינדה פעם (ואני לא מטיף לצמחונות, אני אוכל בשר בעצמי, אבל אני חושב שצריך לקחת אחריות על הפעולה), בין אם נער שנוהג להיטפל להומו בסביבה שלו יחשוב פעמיים בעקבות הצפייה, בין אם נער או נערה הומו או לסבית או טרנסג'נדרית יקבל אישור להיות מה שהוא, וכמובן שהורה שמאד קשוח עם הילד שלו ומנסה "לכופף" אותו לתבניות העולם שלו, למרות שבפירוש הוא או היא הם אחרים, יהיה קצת יותר מקבל ומחזק, שזה התפקיד הכי חשוב של הורה - לאהוב ולחזק את הילד שלו, בדיוק כמו שהוא.

לא הייתה אפשרית, מכיוון שבדיוק על זה מדברות הדמויות בסצנה, על האיבר הזה ש"כולם יש כזה קטע איתו", והזהות שהוא כביכול מכתוב. אני חושב שהפתרון שמצאנו מדבר בשפה של ההצגה ונותן ייצוג, ילדותי ומעט קומי בעיניי, לעירום. יש בו גם משהו שמדבר בשפה הנאיבית של המחזה, "הצגת ילדים למבוגרים", כדבר המחזאי, ואפשר ללמוד את זה משם המחזה, שלקוח מהשיר 'Milk Milk Lemonade', שהוא שיר ילדים אמריקאי גס, בסגנון 'זלמן יש לו מכנסיים' שלנו.

האם השירים בהצגה הופיעו במחזה?

המחזאי הציג שירים מסוימים לנאמברים, שכנראה היו קרובים אליו רגשית, אבל בחרתי להחליף אותם לשירים שמדברים אלי. היה דיון מעניין עם מתרגם ההצגה (דורי פרנס) לגבי שירי הילדים הגסים שאליוט שר, ולגבי הנאמברים של אמורי וסטארלין, האם לתרגם אותם. בהתחלה חשבתי שהם צריכים להישאר באנגלית, שיהיו הדבר עצמו, ולא גרסה מתורגמת, אבל אז דורי אמר שהנחת היסוד של כל המחזה היא שהדמויות מדברות באנגלית למרות שהשפה שאנחנו שומעים היא בעברית, לכן אין שום הגיון שיתחילו לשיר באנגלית פתאום, והוא צדק. וכך נפלה בחיקוי ההזדמנות לתרגם שיר של בארי מנילו - ("Could It Be Magic") ושיר נוסף של מייקל ג'קסון ("One Day In Your Life") לעברית.

פעם
יום
אחד

ONE DAY IN YOUR LIFE

מייקל ג'קסון
מילים: סם בראון
לחן: רנה ארמנד
עברית: דורי פרנס

פעם יום אחד
תיזכר בִּמְקוֹם
במגע רך של חום
אז תחזור, תסתכל סביבך ו -

פעם יום אחד
עוד תזכור - אהבה היתה כאן
עוד תזכור גם אם היום
לא תיתן לי מקום
בלבך אשאר,
כשהכל יישבר
עוד תזכור זאת פעם

פעם יום אחד
תגלה שאתה ממתין עוד
לאותה האהבה
תקרא בשמי, אני שלך

עוד תזכור גם אם היום
לא תיתן לי מקום
בלבך אשאר.
כשהכל ייגמר
עוד תזכור זאת פעם

פעם יום אחד
תגלה שאתה בודד פה
בלי אותה האהבה
תקרא בשמי, אני שלך.

קורות חיים יוצרים //

דורי פרנס - נוסח עברי //

בין תרגומיו לתיאטרון: תיאטרון חיפה: המלט, רומאו ויוליה, אירמה לה-דוס, אילוף הסוררת, הדוכסית של אמלפי, פיגמליון, מי דואג לילד, שיגעון באופרה תיאטרון הבימה: הברוזון, החיים בשלוש גרסאות, כל החיים לפני, מלכת היופי של לינאן, הסוחר מוונציה, רעל ותחרה, ערי מדבר אחרות. תיאטרון בית ליסין: פיאף, הדבר האמיתי, ברנשים וחתיכות, חיים פרטיים, חלום של לילה בלב קיץ, שם פרטי. תיאטרון החאן: השחף, נדל"ן, הזמרת קירחת יותר, הקיץ, אדמה קדושה, הקסם הגדול, משחק של אהבה ומזל. תיאטרון הרצליה: איזון עדין. תיאטרון הקאמרי: כובע הקש האיטלקי, פרק ב', קוויאר ועדשים, המלך ליר, ווייצק, קומדיה של טעויות, איש קטן מה עכשיו. תיאטרון באר שבע: המון רעש על לא כלום, החולה המדומה, סובניר. אנסמבל עיתים: שלוש אחיות, הדיבוק, הטייפ האחרון של קראפ. תיאטרון גשר: הלילה השנים-עשר. תרגומיו בספרות: גוגול מאת ולדימיר נאבוקוב, אוץ מאת ברוס צ'טווין, סיפורים מתל אביב מאת אודרי ברגנר, מכתבים של גוסטאב פולבר, פרשת המכשף הסוציאליסט מאת האמה טומה.

עופר עמרם - כימיו //

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב תל-אביב, מחזור 2001. מעבודותיו כשחקן: במסגרת קבוצת צעירי הבימה (זוגיות, במלחמה כמו במלחמה, עקב אכילס, החיים בשלוש גרסאות בבימויו של אילן רונן); בתיאטרון הבימה בשיתוף החאן: המוות ישב לידי בבימויו של מור פרנק; באנסמבל עיתים בשיתוף הקאמרי: שלוש אחיות בבימויו רינה ירושלמי; במדיטק: לילה בלי ירח בבימויו של מוריה זרחיה; בתיאטרון העברי: לרקוד עם אבא בבימויו של גדי צדקה. השתתף בהפקות עצמאיות שונות (ביניהן פולחן האביב- גרסה מקומית 2003, הגולם 2004, פלשקס 2010, אבא שלי לא ציפור 2011). יצר יחד עם רננה רז מספר עבודות תיאטרון מחול, ביניהן, לבקש כוכבים, רפאים MOTEL, Underland, מרטיניק, אוב (בהשראת הדיבוק לאנסקי), וכן בקטעים מתוך המופע YouMake ReMake. הדריך בהפעלת בובות בהצגות תהילה, תמונות מחיי הכפר (החאן); אדם לא מת סתם, השבועה (הבימה). ביים את יענקל'ה מאת רוני סיני 2004, איזו אתל? מאת ענת בן-ארי 2007, חקירת שיניים מאת עידו סתר 2009, פינוקים מאת כריסטופר המפטון, KARAOKE 2011 נמר חברבורות מאת יעקב שבתאי 2011. כתב וביים את סיפורו של איש בודד לפסטיבל עכו 2006; עד שקר לפסטיבל תיאטרון קצר 2007; סנטוריום לפסטיבל עכו 2009; דבר פעוט לאונ' חיפה החוג לתיאטרון, 2010; DISCO לפסטיבל "תלוי במקום" 2013. זוכה פרס יוצר מצטיין בפסטיבל עכו 2004, פרס היוצר המבטיח בפסטיבל עכו 2006, פרס הבמאי הטוב ביותר בפסטיבל "Baj Pomorski" 2007, פולין, סיפורו של איש בודד זכתה בתואר הצגת השנה בפרינג' 2007, וסנטוריום, זוכה פרס הכוריאוגרפיה בפסטיבל עכו 2009.

שני טור - עיצוב תפאורה ואביזרים //

בוגרת המסלול לעיצוב במה בסמינר הקיבוצים, במהלך לימודיה זכתה במלגת הצטיינות על שם משה שטרנפלד ומלגת הצטיינות מטעם קרן קיסריה. זוכת פרס 'היוצרת המבטיחה' לשנת 2014 של תיאטרון הלאומי הבימה. בין ההצגות להן עיצבה תפאורה/ תלבושות: בתיאטרון הלאומי הבימה: מישהו ימות בסוף, אושרי, המחזמר ע"פ שירי דני סנדרסון נתתי לה חיי, תיאטרון הבימה בשיתוף תיאטרון הגלוב בלונדון: הסוחר מוונציה, אדם לא מת סתם, המאהב, הקמצן. בתיאטרון חיפה: איש חסיד היה (בשיתוף הבימה), בת המלך. בתיאטרון החאן: האדרת. באנסמבל הרצליה: בשר גירותיי ורבותיי. בתיאטרון נוצר: חסד. כמו כן עיצבה הצגות ילדים רבות בתיאטרון אורנה פורת: לשמור על הכדור, הנחשול, מרק כפתורים, תיאטרון פצפון, טופלה טוטריטו. בתיאטרון הקיבוץ: האוצר שבהר. בתיאטרונטו הצגות ילדים 2010: אבא אחר. בתיאטרון המדיטק: הפקת המחול סיפורי אלף לילה ולילה. בתיאטרון השעה: ביקור מולדת. בתיאטרון מופע: אולי פיל. בתיאטרון ארצי לילדים ונוער: הקיץ שלי בתיאטרון גושן קופרודוקציה עם להקת המחול ענבל: חלום יעקב, הכל פתוח- שירי נעמי שמר. בסמינר הקיבוצים: בית מטבחיים 5, ווייצק, הומאז' הפקת תיאטרון המחול פולאריד. בתיאטרון תמונע: המחברת הגדולה. בפסטיבל עכו 2010: 25 - זוכת ההצגה המצטיינת. בצוותא: הרדופים והפקת התיאטרון מחול DIStanz. בפסטיבל ישראל בדימונה- שלג ויער.

מעין רזניק - עיצוב בובות //

בובנאית. בוגרת בית הספר לתיאטרון חזותי (2005). בין ההצגות שיצרה: בימוי, עיצוב וביצוע: גאות, שתיקה בשלושה איברים יצירה משותפת עם יעל רסולי ויערה גולדרינג, פלטרואני שת"פ עם בועז פלג ויוסף כרמון, אליס שת"פ עם ליאורה וייז, שירה וייז, ניב מינצר. עיצוב בובות: הבית על שפת האגם בבימויה של יעל רסולי, המיטב שבאדם בבימויו של טובי דיקמן, הנסיכה והקיפוד בבימויו של טובי דיקמן. השתתפות בתערוכה דולס ארט- מוזיאון יפו. בובות לטלוויזיה: בובה של לילה, בובה של מדינה שת"פ עם הילה פלשקס

אור מורן - מוסיקה //

מוזיקאי, מעצב ויוצר. בוגר בצלאל אקדמיה לעיצוב ואומנות ירושלים בהצטיינות (2005). ייצר סרטי אנימציה ומוזיקה למחול ותיאטרון. בין עבודותיו: פוגה סרט אנימציה קצר, אנימציה מקורית לאוב מאת עופר עמרם ורננה רז, מוזיקה מקורית ללבקש כוכבים מאת רננה רז, עיצוב פסקול ליצירה הדיפלומטים מאת רננה רז. ייצר והציג את אהבה שחורה- מייצג במוזיאון ישראל במסגרת נקודת מגע (2011) וכן את כפת הקוף בשיתוף איציק וינגרטן ובבמיו רננה רז, תסכית אימה חי במוזיאון ישראל במסגרת נקודת מגע (2013)

נולד בשנת 1981 בקיבוץ בארי, חי ועובד בתל-אביב בתור במאי, תסריטאי, מעצב תלבושות, מעצב אמנותי ומלחין. בהיותו בן תשע שנים החל במסלול השחייה המקצועית, ועד שנתו ה-21 השתייך כשחיין מקצועי בנבחרת ישראל בשחייה. בשנת 2003 עבר לגור בברלין על מנת לכתוב, להלחין ולהקליט את אלבום האולפן הראשון שלו **אדם** שיצא בשנת 2005. בשנת 2009 חזר לארץ על מנת להתחיל בהפקת סרט הקולנוע הראשון שלו **פרחים של מרציפן**. נוסף לתסריט שכתב הוא גם עיצב את ההלבשה והלחין את הפסקול. בשנת 2013 הוא היה מועמד לשני פרסי אופיר עבור עיצוב תלבושות ועיצוב אמנותי בסרט הקולנוע **שש פעמים**. בשנת 2014 מעצב תלבושות עבור יסמין גודר - קבוצת ריקוד למופע CLIMAX.

מעצבת תאורה ואמנית מיצגי אור. בוגרת החוג לתאטרון - מגמת עיצוב באוניברסיטת ת"א, ומסלול MA לתאורה ב Rose Bruford College, לונדון. למדה אמנות בנחמני, וסדנת אמני הקיבוץ. מעצבת תאורה למחול ותאטרון בעשור האחרון במסגרות שונות בארץ ובחור"ל. בין ההצגות הבולטות שעיצבה: תיאטרון הקאמרי: **מנהל הבית**. תיאטרון באר שבע: **נורה** (עליו הייתה מועמדת לפרס התאטרון). תיאטרון המדיטק: **אמיל והבלשים**. צוותא: **פרומות**, זוכת פסטיבל עכו, ועוד רבים אחרים. אחת מתוך שלושת היוצרים של מופע **סיבובים לדקה** (RPM) - מופע מוסיקה, חפצים ואובייקטים של תאורה. ההצגה זכתה במקום ראשון כחלק מפסטיבל **ניסוי כלים**. זכתה בציון לשבח בפסטיבל עכו והוזמנה להופיע בפסטיבל **Mimos** בצרפת. יוצרת מיצג התאורה **כף-יד** (PLAM) אשר הוצג בתיבה - תא ובגלריית עין שמר.

מוסיקאית מדריכה קולית בתיאטרון. רכזת האמנויות השש-שנתית, מחנכת ומורה לדיקציה, תיאוריה וסולפג', תולדות המוסיקה במחול בביה"ס השש שנותי "רעות לאמנויות". סיימה בהצטיינות את המגמה למוסיקה בתיכון ויצו לאמנויות, חיפה. למדה בביה"ס למוסיקה פופולארית וג'אז, "רימון". סיימה את התואר הראשון ואת לימודי ההוראה באוניברסיטת חיפה בהצטיינות בחוג למוסיקה ובחוג לתיאטרון וסיימה בהצטיינות את התואר השני באקדמיה למוסיקה ומחול בירושלים בחוג לשירה רב תחומית. כותבת ומלחינה לתיאטרון (**אנדורה**, בית צבי). מדריכה קולית שחקנים וזמרים (**אימרה לה דוס**, **הילדה שאני אוהב** - תיאטרון חיפה, סדנאות ילדים בתיאטרון אורנה פורת, **רחל** צוותא). מעבדת מוסיקלית, מפיקה מוסיקלית ומתזמרת. ניהלה מוסיקלית את להקות הנוער הייצוגיות של העיר חיפה, **מפגשים ברכס**, במשך תשע שנים. שרה, מלחינה וכותבת ובימים אלו עובדת על דיסק מקורי משלה.

מלמד ועובד ככוריאוגרף בישראל 10 שנים. עבודות עיקריות: **TYP** (עברי לידר), רוני דואני, ריף כהן, נולד לרקוד, פרמו לתכנית ישנן בנות עם דנה אינטרנשיונל

מקור השם:

Milk, Milk, Lemonade

מתוך: URBAN DICTIONARY

<http://www.urbandictionary.com/define.php?term=Milk%2C%20Milk%2C%20Lemonade>

• שיר ילדים אמריקאי ידוע במקצב ילדותי, משעשע ולעגני שהולך כך: **"Milk, Milk, Lemonade, Push the Button, Fudge is made"** והכוריאוגרפיה לשיר החביב:

Milk - הילדים מצביעים על הציץ הימני

Milk - הילדים מצביעים על הציץ השמאלי

Lemonade - הילדים מצביעים על אברי הרבייה שלהם.

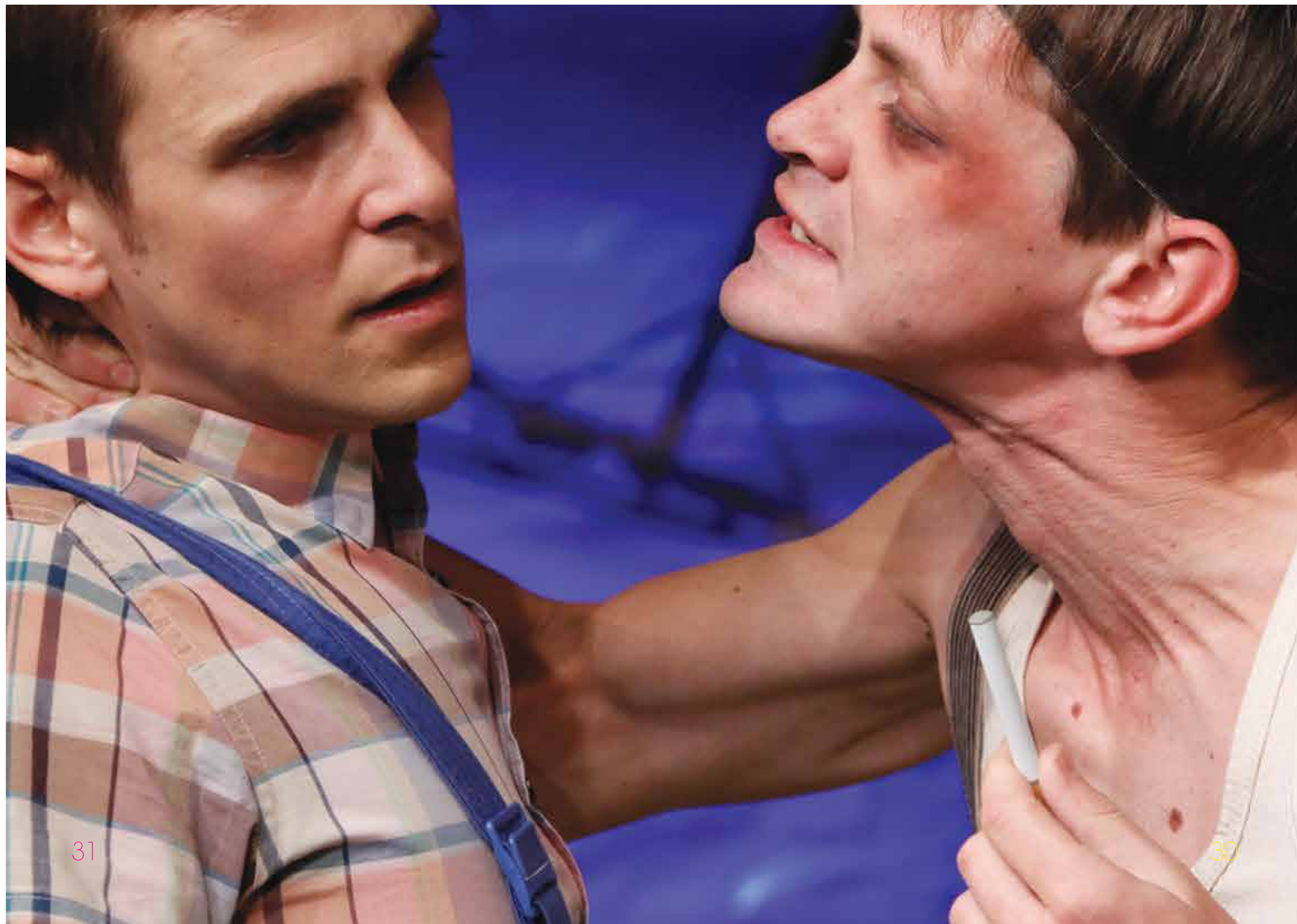
ב- **Push the Button** ("לחץ על הכפתור") -

הילדים מצביעים תחילה על הפופיק ולסיום ...

Fudge is made - מסיימים בהצבעה אל עבר הישבן.

• זהו משפט שאתה אומר לבוס שלך כדי להביע את חוסר העניין שלך לגבי מה שהוא אומר: "הי לאנס, אתה יכול לצחצח את השירותים טוב יותר? יש עדיין שאריות" ובתגובה: **"Milk, Milk, Lemonade"** • זהו משפט שאתה צועק כשמישהו/י אומר/ת לך משהו שאתה לא רוצה לשמוע: "מאמי, אמרתי לך שהיינו צריכים להשתמש בקונדוס. הבדיקה יצאה חיובית" ובתגובה: **"Milk, Milk, Lemonade"**

*שירי רחוב הם שירים עממיים בעלי אופי אינפנטילי המושרים בפי ילדים, בדרך כלל ברחוב. חלק גדול משירי הרחוב הם למעשה שירי משחק. מילות שירי הרחוב נוצרות בדרך אבולוציונית, כך שהם מהווים ממים. שירי רחוב עשויים להוות גם שירי עידוד או קריאות גנאי וכן שירי התגרות בילדים המביעים חיבה לבני המין השני. מניעים אחרים לשגשוגם של שירי רחוב הוא חוסר כבוד כלפי דמויות ציבוריות, ניבולי פה ואזכור נושאים המצויים בטאבו, כולם נושאים הגורמים לילדים לתחושת עונג מן העיסוק באסור.

31

30

קורות חיים שחקנים ///

קָרֵן אֹר

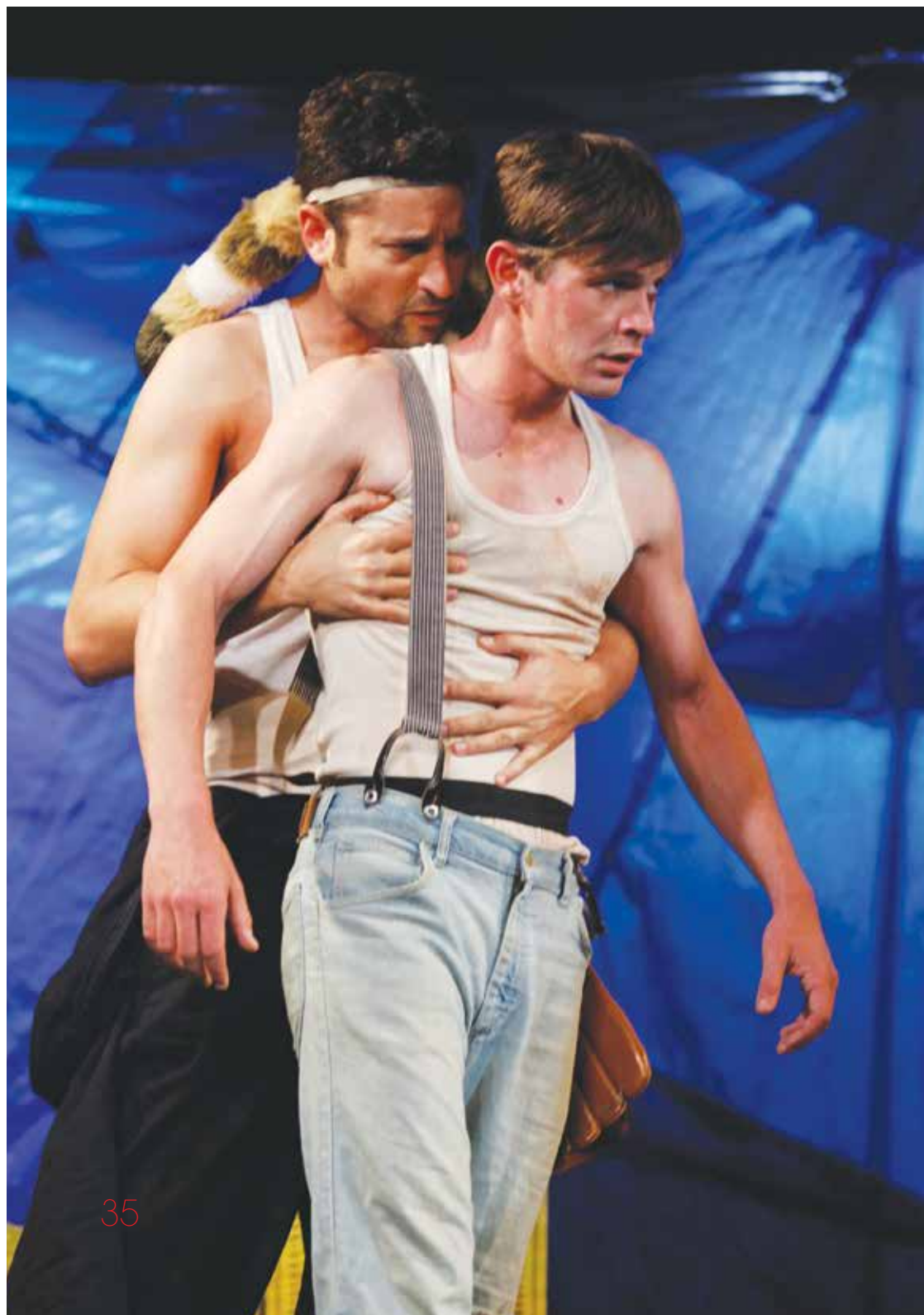
שחקנית קבוצת "החיפאית" של תיאטרון חיפה. בוגרת "בית הספר לאמנויות הבמה סמינר הקיבוצים" 2004. בוגרת ביה"ס לכתיבה ותסריטאות של שלמה מושקוביץ. במהלך השנים השתלמה בסדנאות בתחום הקולנוע והתיאטרון. זוכת מלגות קרן אמריקה ישראל לשנת 2001-2003, מלגת סמינר הקיבוצים 2003 ובציון לשבח מטעם משרד החינוך. השתתפה בהצגות בתיאטרון חיפה: **תופעות לוואי, תש"ח, איזראל ז'ורנאל, משהו למות בשבילו, בת מלך**. בתיאטרון הבימה: **המדריך לחיים הטובים, ארגו, שוברים שתיקה**. בתיאטרון באר שבע: **איזבלה**. בתיאטרון ערבי עברי: **חורף בקלנדיה**. בתיאטרון צוותא: **היה כל כך חם**. בתיאטרון תמונע: **דון פרלימפלין ואהבתו לבליסה בגן ביתו**. בתיאטרון אורנה פורת: **אניהו**. בקולנוע ובטלוויזיה: **האישה באפור - ערוץ 1, עולם מושלם - ערוץ 2**. בסרטים הקצרים: **גודש, נקודה עיוורת**. בפרויקט סוטה, פרויקט אומנות בינ"ל. ובקליפים של רמי פורטיס, אסף ארליך ועדי הראל. השתתפה בפרויקטים שונים של דיבוב קריינות והנחייה ובימים אלה עובדת על מחזה ביכורים.

מַעֲיָן יוֹסֶבֶג

שחקנית קבוצת "החיפאית" של תיאטרון חיפה. שירתה בלהקה צבאית. בוגרת בית צבי 2008 ולימודי משחק מול מצלמה אצל רותי דייכס 2010. במהלך השנים השתתפה בסדנאות בתחום הקולנוע והתיאטרון ובימים אלה מופיעה ומשתלמת בסדנת אימפרוביזציה בשיטת ה long form improve. זוכת מלגות: קרן התרבות אמריקה ישראל (קרן שרת) בשנת 2006-2007 ובשנת 2007-2008, עדה בן נחום, דייד מרסר, עדי לב, דדי ניסים ומשרד הבטחון. השתתפה בהצגות: בתיאטרון חיפה: **תופעות לוואי, תש"ח, איזראל ז'ורנאל, משהו למות בשבילו, מיץ מיץ לימונדה** בתיאטרון ארצי לנוער: **מגילת המנגינות** בתיאטרון הספריה: **הוכחה, הקומקום והמטאטא, יוסף וכתונת הפסים, שיער**. בתיאטרון בית ליסין: **נדל"ן** ("פותחים במה") בצוותא: **ערב עירוני - מופע תיאטרון מוסיקלי משיריו של נתן אלתרמן, תיסמית** (פסטיבל צו קריאה). פעילות תיאטרון קהילתי טיפולי: מדריכה מפגשי תיאטרון בהוסטל "אנוש" לפגועי נפש. השתתפה במחזמר **מרי פופינס**, הצגה המשלבת שחקנים בעלי צרכים מיוחדים ושחקני תיאטרון חיפה במסגרת "בית אלישע" ו"תיאטרון המילה" בקיבוץ הרדוף. במסגרת הלימודים בבית צבי השתתפה בהפקות רבות ביניהן בתפקידים ראשיים: **ילדי הצל, הזוג המוזר** (הגרסה הנשית), **ליל טעויות, שיחות אחרי הלוויה, קללת מעמד המורעבים, אלפי**. הקליטה את ספרה של אדיבה גפן "נעדרת" כספר קולי באולפני איי קאסט, דיבבה בסרטי אנימציה שונים, והנחתה אירועי תרבות שונים, ביניהם אירועי מאה שנה לתל-אביב ו"יצרים יוצאים" בחיפה.

לדי פסחוביץ' ///

בוגר ביה"ס למשחק "אימפרו" - ביה"ס למשחק בקולנוע וטלוויזיה. בין ההצגות שהשתתף בתיאטרון: הצגות ברוסיה: **פשפש, אילוף הסוררת, רומאו ויוליה, המלך ליר, המלט, בגדי המלך החדשים**. בתיאטרון הערבי עברי: **אספני הבדידות**. באוניברסיטת תל אביב: **עניין של גברים**. בתיאטרון נדנדה: **בגדי המלך החדשים**. בצוותא: **אספני הבדידות, סיפור לא נורמלי**. באימפרו: **המים זוכרים**. בקולנוע השתתף בסרטים: **נטישה, אנטי וירוס, חלפים, המאבק 16, סקייפ** (זוכה מקום ראשון בפסטיבל אימפרואקשן), **מושיק** (זוכה מקום שלישי בפסטיבל אימפרואקשן).

אייל רוזלס ///

שחקן. בוגר הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין. שיחק בתיאטרון: תיאטרון בית ליסין: **עובד בשביל שניים, אשה, בעל, בית, שינדלה, בדמי ימיה, עלמה ורות**. תיאטרון באר שבע: **קומדיה של טעויות, אפריל הקסום, השחקן**. בקולנוע ובטלוויזיה: **הבורר, בית המשאלות, האח של דריקס, מבצע סבתא, משחק החיים, ללכת על המים, המשאית, על הקו, האסונות של נינה, מיכאלה, לא לפני הילדים, האלופה, קמפיין** למגה בעיר- פרנק סינטה ועוד.

רון ריכטר ///

שחקן קבוצת "החיפאית" של תיאטרון חיפה. בוגר ניסן נתיב ירושלים 2001. השתתף בהצגות: בתיאטרון חיפה: **תופעות לואי, איזראל ז'ורנאל, תש"ח, משהו למות בשבילו, בת המלך בתיאטרון מרא"ה: בלדה ליוסף, הפצצה יקירתי, הנסיך הקטן, מספרים אהבה, טומג'ה - הטעיה קטנה** בתיאטרון הסמטה: **הקהל, מרד המתים, הצגה בברים בהפקה עצמית: שיחות עם הברמן בפסטיבל תיאטרון קצר: שטחים ופרידות**. השתתף בטלוויזיה: **תיק יהלום - סדרה בערוץ לוגי, מעצר בית בערוץ 2** השתתף בקולנוע: **הקן המתרוקן - ארגנטינה, אנחנו לא לבד**.

בוגר ביה"ס לאומנויות הבמה בית-צבי מחזור מ"ז. ממקימי ומייסדי תיאטרון תהל (מיסודו של גרי בילו) ונמנה כיום בין מנהלי ומתפעלי התיאטרון. בין הצגותיו בתיאטרון - תיאטרון תהל: **מלאכים באמריקה**, בעקבות הזמן האבוד, **לצאת נקי**, **מלכודת מוות**, **עקומים**, **נשארה רק המועקה**, **הכל אודות אמא**. תיאטרון קרוב: **לחם שחור ובננות**. תיאטרון יורוב: **סבא מלאך המוות**. תיאטרון השעה: **די לסמים**. בקולנוע - **מכתבים במלחמה**. הצגות במסגרת הלימודים (שנה ג' / תיאטרון הספריה) - **הבקכות**, **מארה/סאד**, **כסף קל ועוד**. זוכה מלגות לימודים - מצטיין שנה א' (חיים גמזו) מצטיין שנה ב' (עדנה ועמוס גזית) ומלגת זוהרה שאקוב. בנוסף - בימוי והדרכת משחק / הדרכת בימוי לבגרויות בתיאטרון, מגמת תיאטרון תיכון אחד העם פ"ת (כיתות י"א, י"ב).

שחקן קבוצת ה"חיפאית" של תיאטרון חיפה. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב 2010. השתתף בהצגות: בתיאטרון חיפה: **איזראל זורנאל**, **תש"ח**, **משהו למות בשבילו**, **בת המלך**. בתיאטרון הסמטה: הרופא הטוב (בבימויו של דור צויגנבוים), **אללה בית"ר** (היה מועמד לפרס שחקן ראשי על תפקידו בהצגה. ההצגה זכתה בפרס המחזה הטוב ביותר של קיפוד הזהב 2012), פסטיבל עכו 2011: **לץ פליי**, פסטיבל בת ים: **דלתות** (ההצגה הזוכה בפסטיבל 2011), תיאטרון פלייבק: **החברה מאיכילוב**. בטלוויזיה: סדרת מערכונים עם אורי גוטליב טקס מלכות היופי 2012, סדרת הדרמה **ג'וני ואבירי הגליל ב-YES**.

39

38

למה מיץ מיץ?

כמה מילים על תהליך בחירת שם ההצגה

'MilkMilkLemonade'

שם ההצגה לקוח משורת הפתיחה של שיר הילדים האמריקאי Milk Milk Lemonade/ "push the button, "fudge is made" השם מעולה, אבל... הוא באנגלית <=

מילק מילק לימונדה

דורי פרנס, שתרגם את כל המחזה, כולל השירים שבו, מאנגלית לעברית, טען ובצדק כי אין הגיון לתעתיק לועזי. "חלב חלב לימונדה" לא היה בא בחשבון (מסיבות ברורות), ובנוסף, דורי, שהוא גם מוזיקאי, רצה לשמור על משקל השם, וכך השם תורגם ל <=

מיץ ציץ לימונדה

המשמעות של 'מיץ ציץ' הוא חלב. אלא שבגלל שהקהל הישראלי לא מכיר את שיר הילדים ה"גס" המקורי, הוחלט לחפש מהדורה מקומית שתהדהד לקהל הישראלי כמו לקהל האמריקאי, משהו בסגנון של "זלמן יש לו מכנסיים". לא מצאנו. ואז פתאום אהבנו את האופציה הפשוטה של <=

לימונדה

אבל הוא נשמע מעט סתמי ותלוש. חזרנו ל <=

מיץ מיץ לימונדה

ובגלל שגם במקור האמריקאי שיחקו עם השם (כתבו אותו במילה אחת), גם בגלל שזה נראה תמים יותר, כאילו נכתב על ידי ילד וגם כי זה פשוט נראה יותר מגניב - החלטנו על <=

מיץ מיץ לימונדה

דירקטוריון תיאטרון חיפה |

יו"ר: ישראל סביון

חדווה אלמוג- מ"מ ראש העיר,

רו"ח שאול ד'אנג'לי, ירון פיינטוך,

פרופ' גבי יומן, אביבה שש, ערין עאבדי- זועבי

יועץ משפטי

עו"ד שלמה כרוב

ועדת ביקורת | יו"ר: אילן פרוינד

רו"ח אירנה בן יקר

מנכ"ל ניצה בן צבי

מנהל אמנותי משה נאור

רו"ח מבקר רו"ח זאב שלום

מבקר פנים רו"ח יום טוב בילו

שחקני תיאטרון חיפה

רוברטו פולק, סלים דאו, יוסף אבו ורדה, נורמן עיסא, יואב בר לב, רון ריכטר, ארז שהרבני, קרן אור, מעיין ויסברג, רביע חורי, רותם לוי, סיון הכוכבי, ליאורה ריבלין, משה איבגי, דביר בנדק, טלי אורן, מיקי קם, תיקי דיין, רמי ברוך, אודיה קורן, ענת וקסמן, אוהד קנולר, אבי קושניר, עמי סמולרצ'יק, נבו קמחי, שרון אלכסנדר, אסתר רדא, נצנת מקונן, יובל סטוניס, רענן פז, שרון בורנשטיין, דנה דוניץ, שרון פרידמן, אפרת ארטון, לירית בלבן, נינה קוטלר, גלי אשכנזי, אלברט אילוז, אריה מוסקונה, הילה שלו, אלדד פריבס, דני לשמן, נדיה קוצ'ר, רות יעקב, נטלי אליעזרוב, יוגב יפת, דרור אהבה רומם, ירדן לויתן, אורי אוריין, יובל כהן, אייל רוזלס, ולדיסלב פסחוביץ', גיל רשף, נדב אסולין, שרון אלימלך, אביגיל ערמון לוי, גיל קפטן, פלורה בלוח, אביגיל אריאלי, נעמה שטרית, מעיין וינשטוק, שרון צור, יולי סקר, גיא גורביץ', יובל שמולביץ', הראל מוראד, אדי קבטנר, שיר סבן, יפתח גפן, ניר אבראשי, מוטי כץ, עירית קפלן, תמר קינן, גילת אנקורי, אסף פריינטא, עידו רחנברג, יעל טל, דנה מיינרט, גל אמיתי, שמעון כהן, נתי רביץ, זיל בן דוד, אורי הוכמן, קובי מאור, שמוליק כהן, דורון עמית, איציק כהן, ריקי בליך, דוית גביש, עירית בנדק, ערן בן זאב.

עוזרת מנהל אמנותי יואלית אליכין

דרמטורג עמיר קליגר

מזכירת התיאטרון ורדית כהן

מנהלת שיווק מיכל הללי

מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית גילת סלע

תקשורת שיווקית ותוכן עדי רונן

דוברות ויחסי ציבור רחל וילנר

מנהל טכני עופר טל

מנהל הפקות ומנהל ייצור דור שלום

קב"ט שושני מרקוביץ'

חשבת רקפת בלומנפלד

הנהלת חשבונות מרינה גנדין

תפעול במה אלדד מיכאלי, שמואל מיכאלוב, ואלרי זסלבסקי, רומן אורין, דימיטרי סקרינקה, עוז שליין, טימותי סליצקי

סאונד ניסים טוויטו, גיא וילניסקי, גולן טוהר, דודי עשור

חשמל ותאורה גנדי דבורקין, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי

אשכנזי, לירן אופיר, דימה אלטמן

הלבשה לובה גלפרין, קטיה סקרינקה

מתפרה סבטלנה קאשין, סרגיי קאשין

איפור לודה גולדברג, סשה קלמיקובה, טניה שפק

אביזרים ענת זמיר, סשה צ'רנין, דנה פוקס

מנהלי הצגה יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר,

הילה טואף

ניקיון ואחזקה קלרה זינגר, נדיה בונדרנקו

שירות לקוחות ומנויים

יובל יאירי - אחראי מחלקת שירות לקוחות

רמי אלקסלסי- אחראי מחלקת מנויים

אינה שניצר, ענבל שחר, גל קורנר, אוראל כץ- שופט,

דורית אדרי, אסי נחום, אורלי קוטיק, שירן משיח,

אתל בר אור, מתן טושק, מורן גרנט, מיטל נגריין, ירדן

עטיה, רעות זורע- הסל, שירן משיח, אורטל הדר,

חן טל, שירן סייג, נורית דרייפוס, ליז אסולין, רן כהן,

סיגל גרשניק, יוגב פודחרני

דיילים

אסף ברנשטוק, מורן גרנט, מאיר ברנובסקי, רעות

שטרנברג, זוהר סלמן, שמוליק לונדון, אלמוג קדושים,

אביטל פרימט, סיגל ונצובסקי, גיל לאופר, נטע וייסמן,

אנה אסטרך, רותם פז, אבירן קצב, מור סביון, ליפז

גלזר, חלי הרשקוביץ, אור אביב, עומר עמית, עינת

רודמן, לי בכר, יותם סוסל, יבגני פינסון, עדי ויסמן,

אנה לוי, יונתן זייגן, רונה אסולין, עדי ניצן, טל סילבר

MilkMilkLemonade

By Joshua Conkel

A unique and sensitive performance about the exceptional adolescence of a young boy; About the will to dream and the need for hope.

Emory lives with his grandmother in a chicken farm. His grandmother provides them by turning chickens into Schnitzel. She tries to mold her effeminate and sensitive grandson into a normal boy.

Elliot, the boy next door, doesn't make life easier for Emory.

He beats him up at school and in the afternoons, they play "house".

In his inner world, Emory spends hours with his best friends, Starlene the doll, and Linda, the overweight chicken.

Together they practice their routines for the television talent show "Touching the Stars".

When Emory becomes a star, They will leave the farm.

Then, everything will be awesome.

Hebrew version **Dori Parnas**

Director **Ofer Amram**

Scenery & Props Design **Shani Tur**

Puppet Design **Maayan Resnick**

Music **Or Moran**

Costumes Design **Adam Kalderon**

Lighting Design **Tamar Or**

Movement Design **Ariel Makover**

Voice Guidance **Heidi Lippman Yosef**

Assistant to the Director **Ruty Gefen**

Technical Manager **Ofer Tal**

Stage Manager **Eldad Michaeli**

Lighting Operators **Huan Cohen, Nir Rikon**

Sound **Nissim Toutou**

Wardrobe **Luba Galperin**

Props **Dana Fux**

Wigs & Makeup **Luda Goldberg**

Sewing Workshop **Svetlana Kashin, Sergei**

Kashin

Scenery Production: **"Goldin Alex"**

Cast:

Keren Or

Maayan Weisberg

Vladislav Peysahovich

Ron Rychter

Eyal Rozales

Gil Reshef

Erez Sharabany

The programme:

Editor and producer **Adi Ronen**

Designer **Lam-Margalit Shefi**

Photography **Eyal Landesman**

First Performance 26/5/14

Duration of the performance: about one hour and 20 minutes, without intermission

Haifa Theatre Technical Team

Performance Manager **Yoelit Elyachin, Dor**

Shalom

Production Manager **Dor Shalom**

תיאטרון חיפה

תיאטרון יוצר שינוי

משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף

The Joseph & Rebecca

Meyerhoff Theatre of Haifa

חניון התיאטרון רח' פבזנר 27

כניסה מרח' בלפור

רח' פבזנר 50, חיפה, מיקוד 33134

טל': 04-8600500 פקס: 04-8600575

www.ht1.co.il

